

Република Србија
ВРХОВНИ СУД
Рев2 1125/2025
17.04.2025. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни суд, у већу састављеном од судија: Бранислава Босиљковића, председника већа, Драгане Бољевић, Јасмине Симовић, Зорице Булајић и Радославе Мађаров, чланова већа, у парници тужиље АА из села ..., ..., чији је пуномоћник Игњат Спасић адвокат из ..., против тужене Републике Србије - Министарство унутрашњих послова - Дирекција Полиције - Координациона управа за Аутономну покрајину Косово и Метохија - Полицијска управа Приштина, коју заступа Државно правобранилаштво са седиштем у Београду, ради уплате доприноса, одлучујући о ревизији тужене изјављеној против пресуде Апелационог суда у Београду Гж1 3943/24 од 16.10.2024. године, у седници одржаној дана 17.04.2025. године, донео је

ПРЕСУДУ

ДОЗВОЉАВА СЕ одлучивање о посебној ревизији тужене изјављеној против пресуде Апелационог суда у Београду Гж1 3943/24 од 16.10.2024. године.

ПРЕИНАЧУЈУ СЕ пресуда Апелационог суда у Београду Гж1 3943/24 од 16.10.2024. године и пресуда Првог основног суда у Београду П1 2944/23 од 04.06.2024. године тако што **СЕ ОДБИЈА** тужбени захтев којим је тражено да се тужена обавезе да Републичком фонду за здравствено осигурање уплати за тужиљу доприносе за здравствено осигурање на износе плате досуђене правноснажном пресудом Првог основног суда у Београду П1 2762/18 од 02.10.2019. године, и то:

- на два износа од по 16.293,86 динара и један износ од 10.000,00 динара за јануар 2014. године;
- на два износа од по 16.293,86 динара и један износ од 10.000,00 динара за фебруар 2014. године;
- на два износа од по 16.293,86 динара и један износ од 10.000,00 динара за март 2014. године;
- на два износа од по 16.293,86 динара и један износ од 10.000,00 динара за април 2014. године;
- на два износа од по 16.375,33 динара и један износ од 10.000,00 динара за мај 2014. године;
- на два износа од по 16.375,33 динара и један износ од 10.000,00 динара за јун 2014. године;
- на два износа од по 16.375,33 динара и један износ од 10.000,00 динара за јул 2014. године;

- на два износа од 16.375,33 динара и један износ од 10.000,00 динара за август 2014. године;

- на два износа од по 16.375,33 динара и један износ од 10.000,00 динара за септембар 2014. године;

- [illegible]

- на два износа од по 16.535,82 динара за август 2018. године;
- на два износа од по 16.535,82 динара за септембар 2018. године и
- на два износа од по 16.535,82 динара за октобар 2018. године,

по стопама које су важиле на дан неисплаћених плата по означеној правноснажној пресуди, као и да тужиљи накнади трошкове поступка у износу од 241.405,00 динара са затезном каматом до дана наступања услова за извршење до исплате.

ОБАВЕЗУЈЕ СЕ тужиља да на име трошкова целокупног поступка исплати туженој износ од 123.750,00 динара у року од 15 дана од достављања преписа пресуде.

ОДБИЈА СЕ захтев тужиље за накнаду трошкова поступка по ревизији.

О б р а з л о ж е њ е

Пресудом Првог основног суда у Београду П1 2944/23 од 04.06.2024. године, ставом првим изреке, обавезана је тужена да за тужиљу уплати Републичком фонду за здравствено осигурање доприносе по основу здравственог осигурања на износе плате досуђене правноснажном пресудом Првог основног суда у Београду П1 2762/18 од 02.10.2019. године, за период од 01.01.2014. године до 31.10.2018. године на износе наведене у том ставу изреке по стопама које су важиле на дан исплате неисплаћене плате по пресуди П1 2762/18 од 02.10.2019. године. Ставом другим изреке, обавезана је тужена да накнади тужиљи трошкове парничног поступка у износу од 241.405,00 динара у року од 15 дана од дана пријема пресуде, у року од 15 дана од дана пријема пресуде, са законском затезном каматом од дана наступања услова за извршење до исплате. Ставом трећим изреке, одбијен је захтев тужене за накнаду трошкова парничног поступка.

Пресудом Апелационог суда у Београду Гж1 3943/24 од 16.10.2024. године, ставом првим изреке, одбијена је као неоснована жалба тужене и потврђена пресуда Првог основног суда у Београду П1 2944/23 од 04.06.2024. године. Ставом другим изреке, одбијен је захтев тужене за накнаду трошкова поступка по жалби.

Против правноснажне пресуде донете у другом степену тужена је, због погрешне примене материјалног права, благовремено изјавила ревизију предвиђену чланом 404. ЗПП (посебна ревизија).

Тужиља је поднела одговор на ревизију, у којој је тржила трошкове поступка поводом тог правног лека.

По оцени Врховног суда, о посебној ревизији тужене у овом спору потребно је одлучивати ради новог тумачења права - застарелости доприноса за обавезно социјално осигурање и начина рачунања рока застарелости, због чега је на основу члана 404. ЗПП, одлучено као у првом ставу изреке.

Одлучујући о изјављеној ревизији, на основу члана 408. ЗПП, Врховни суд је нашао да је ревизија тужене основана.

У спроведеном поступку није учињена битна повреда одредаба парничног поступка из члана 374. став 2. тачка 2. ЗПП, на коју ревизијски суд пази по службеној дужности.

Према утврђеном чињеничном стању, извршном пресудом Првог основног суда у Београду П1 2762/18 од 02.10.2019. године обавезана је тужена да исплати тужилци неисплаћену плату за период од јануара 2014. године до октобра 2018. године, са припадајућом затезном каматом. Тужила је своје новчано потраживање по тој извршној исправи наплатила у извршном поступку који је закључен 24.02.2022. године и у којем нису наплаћени доприноси за здравствено осигурање.

Тужба за уплату доприноса за обавезно здравствено осигурање на износе плата досуђене означеном правноснажном пресудом поднета је 07.09.2023. године. Тужена је истакла приговор застарелости тог потраживања.

Полазећи од тако утврђеног чињеничног стања, нижестепени судови су применом одредби чланова 2, 3. и 51. став 1. и 2. Закона о доприносима за обавезно социјално осигурање и члана 164. Закона о раду у вези са члановима 154. став 1. и 172. став 1. Закона о облигационим односима, усвојили тужбени захтев. По становишту судова, утужено потраживање није застарело јер је пресуда којом је тужена обавезана на исплату плата постала правноснажна 30.07.2020. године, а поступак извршења по тој пресуди закључен је 24.02.2022. године, тако да до подношења тужбе није протекао рок застарелости од три године прописан чланом 196. Закона о раду.

По оцени Врховног суда, основани су наводи ревидента да је истакнути приговор застарелости оцењен погрешном применом материјалног права.

Доприноси који се плаћају из зараде, у смислу члана 105. став 2. Закона о раду, које је послодавац дужан да обрачуна и уплати у своје име, а у корист запосленог, саставни су део зараде и представљају потраживања запосленог из радног односа, који је по својој природи грађанско-правни, облигациони однос. Зато се на спорни однос странака, у погледу застарелости потраживања доприноса за здравствено осигурање као саставног дела зарада за период јануар 2014. - октобар 2018. године досуђених извршном пресудом П1 2762/18 од 02.10.2019. године, примењује одредба члана 196. Закона о раду у вези са члановима 360, 361. и 362. Закона о облигационим односима. На тај правни однос не може се применити одредба члана 114е Закона о пореском поступку и пореској администрацији, којом је прописано да се одредбе закона о застарелости права на утврђивање и наплату не примењују на доприносе за пензијско и инвалидско осигурање и доприносе за обавезно здравствено осигурање, јер се у конкретном случају не ради о пореском поступку и односу између пореске управе и пореског обвезника.

Одредбом члана 196. Закона о раду прописано је да сва новчана потраживања из радног односа застаревају у року од три године од дана настанака обавезе. За потраживања из радног односа застарелост почиње да тече првог дана после дана када је запослени могао да захтева њихово испуњење, што је у складу са чланом 361. став 1. Закона о облигационим односима. Према одредби члана 4. став 2. Закона о платама државних службеника и намештеника, плате се исплаћују у текућем месецу за претходни месец. Рок застарелости, сагласно члан 362. Закона о облигационим односима, наступа кад истекне последњи дан законом одређеног времена. Одредбом

члана 360. став 1. и 2. тог закона прописано је да наступањем застарелости престаје право захтевати испуњење обавезе, и да застарелост наступа кад протекне законом одређено време у коме је поверилац могао захтевати испуњење ове обавезе. Према ставу 3. те одредбе, суд се не може обазирати на застарелост, ако се дужник није на њу позвао.

Следствено изложеном, обавеза тужене да у своје име а за рачун тужиље уплати доприносе за обавезно здравствено осигурање настала је истовремено са обавезом да тужиљи исплати плату за сваки месец у периоду од јануара 2014. године до октобра 2018. године. Испуњење обавезе тужене на уплату тих доприноса тужиља је могла да захтева првог дана после дана када је могла захтевати испуњење обавезе тужене на исплату плате. Тужиља је у парници коју је покренула ради њене исплате за означени временски период, окончане правноснажном пресудом П1 2762/18 од 02.10.2019. године, пропустила да тражи и уплату доприноса за здравствено осигурање на тражене и досуђене износе неисплаћене плате. Зато је од тада па до подношења ове тужбе протекао рок од три године из члана 196. Закона о раду, и услед наступања застарелости престало право да захтева од тужене испуњење обавезе уплате доприноса за обавезно здравствено осигурање.

Из наведених разлога, на основу члана 416. став 1. ЗПП, одлучено је као у другом ставу изреке.

Одлука о трошковима поступка из трећег става изреке донета је на основу члана 165. став 2. у вези чланова 153. став 1. и 154. ЗПП. Туженој су досуђени трошкови поступка за састав одговора на тужбу у износу од 24.750,00 динара и састав жалбе и ревизије у износу од по 49.500,00 динара.

Тужиља нема право на накнаду трошкова ревизијског поступка за састав одговора на жалбу, јер у том поступку није успела.

Председник већа - судија
Бранислав Босиљковић, с.р.

За тачност отправка
Заменик управитеља писарнице
Миланка Ранковић